

Evangelí del dimarts després de l'Epifania: la força de l'Evangelí

“Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena”. La paraula de Déu recollida a l'Evangelí obre els cors, il·lumina les ments, enforteix la voluntat, omple d'esperança i ens empeny a la caritat.

Evangelí (Mt 4, 12-17.23-25)

Quan Jesús va saber que Joan havia estat empresonat, es retirà a Galilea; però va deixar Natzaret i se n'anà a viure a Cafarnaüm, vora el llac, en els territoris de Zabuló i de Neftalí. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: *Terra de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: el poble que vivia en la fosca ha vist una gran llum; una llum ha resplendit per als qui vivien al país de mort i de tenebra.* Des d'aleshores Jesús començà a predicar. Deia: - Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.

Jesús recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena. La seva anomenada es va escampar per tot Síria. Li portaven tots els qui estaven malalts, els

afectats per diverses malalties i sofriments: endimoniats, epilèptics i paralítics; i ell els curava. I el va seguir molta gent de Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de Judea i de l'altra banda del Jordà.

Comentari

Ahir celebràvem l'Epifania del Senyor. Uns savis d'Orient, havent advertit l'estrella del Rei dels jueus, van decidir sortir a la recerca de la Llum del món. La van trobar en un lloc humil: Betlem. I van saber reconèixer-la. El profeta Isaïes havia parlat molt d'aquella Llum que dissiparia tota tenebra i faria realitat les esperances més pregones que nien en tot cor humà. L'evangelí de la missa d'avui ens torna a parlar d'aquesta Llum, Jesús, que s'estableix a la Galilea dels gentils, a Cafarnaüm,

per il·luminar així els qui jeien a terra de mort.

La llum és condició de vida. I aquesta constatació natural ens parla d'una realitat que va més enllà d'allò que és merament natural. A Galilea s'havia adorat déus pagans. Però aquests déus eren incapaços de donar la vida, de portar llum, de saciar els cors. L'absència del Déu veritable, del Déu viu, sempre submergeix en una foscor que, encara que tingui aparença de llum, en realitat allò que fa és tancar-se en un mateix. Crist ens va venir a mostrar el camí de la vida, i ho va fer amb signes i paraules, amb les guaricions, símbol d'una nova vida que deixa enrere les limitacions de la malaltia i la mort, i amb la força de l'Evangelí.

Nadal és un temps especialment adequat per enfocar allò determinant, la Llum que veiem a Betlem, i a relativitzar tota la resta, a

apagar-ho, com quan en una església la llum més important es projecta sobre el sagrari. Allà hi ha l'aliment que transforma, que dona la vida. A la Paraula proclamada a la Santa Missa experimentem la força de l'Evangeli, que obre els cors, que il·lumina les ments, que enforteix la voluntat, que omple d'esperança, que ens empeny a la caritat. Es tracta d'una Paraula que, amb aparença humil, amaga tota la força divina. Els savis d'Orient van estar atents als signes i van trobar la Llum. I atenció és conversió. A això se'ns convida avui. Només un cor net i ple de desitjos pot, en escoltar la Paraula, trobar-se amb la Llum que li surt a l'encontre.

Juan Luis Caballero // Photo:
Axel Bimashanda - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/7-de-gener-la-forca-de-levangeli/)
[dev.opusdei.org/ca/gospel/7-de-gener-la-](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/7-de-gener-la-forca-de-levangeli/)
[forca-de-levangeli/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/7-de-gener-la-forca-de-levangeli/) (09/08/2025)